

ДЖАНИ РОДАРИ НЕИЗВЕСТНИЯТ САМОЛЕТ

Превод от италиански: Хубан Стойнов, Бояна Петрова, —

chitanka.info

— Коменданте, неизвестен самолет иска разрешение да се приземи.

— Неизвестен самолет ли? А как е дошъл дотук?

— Не знам, коменданте. Не сме получавали никакво съобщение. Пилотът казва, че горивото му се свършвало и че ще кацне, дори и да не му разрешим. Странна личност, коменданте.

— Странна ли?

— Бих казал малко смахнат. Преди малко го чух по радиото, че се смее: „И без това никой не може да ме спре...“

— За всеки случай да го оставим да се приземи, преди да е направил някоя беля.

Самолетът се приземи на малкото летище край столицата точно в двадесет и три часа и двадесет и седем минути. Останаха тридесет и три минути до полунощ. Да, но не на каква да е полунощ, а на най-важната полунощ през годината. Беше вечерта на тридесет и първи декември и по целия континент милиони хора очакваха Новата година.

Непознатият летец скочи пъргаво на земята и веднага започна да дава нареждания:

— Разтоварете куфарите ми. Те са дванадесет, внимавайте. Ще ми трябват три таксита, за да ги пренеса. Може ли някой да ги поръча?

— Може би да, а може би и не — отговори за всички комендантът на летището. — Преди това трябва да се изяснят някои дреболии, не мислите ли?

— Не, не считам за необходимо! — отвърна летецът, като се усмихна.

— Аз обаче считам — заяви комендантът. — Моля ви да ми покажете личните си документи и бордовите книжа.

— Съжалявам, но не ще направя това.

Тонът му беше толкова решителен, че малко оставаше комендантът да загуби търпение.

— Както обичате — рече той, — но бъдете така добър да ме последвате.

Летецът се поклони. На коменданта се стори, че поклонът беше малко пресилен. „Дали не ми се подиграва? — помисли си той. — Във всеки случай няма да излезе от моето летище с този самоуверен вид.“

— Имайте предвид — казваше в това време странният пътник, — че съм очакван. Много, много съм очакван.

— За празника в полунощ предполагам?

— Точно така, драги коменданте.

— Аз обаче, както виждате, съм дежурен и ще посрещна Новата година на летището. Ако вие продължавате да упорствате и не ми покажете документите си, ще ми правите компания.

Непознатият (междувременно бяха влезли в един малък салон на управлението) се настани в едно кресло, запали лулата си и започна да се оглежда наоколо с любопитство.

— Моите документи ли? Но вие вече ги притежавате, коменданте.

— Така ли? Да не сте ми ги пъхнали в джоба чрез някакъв фокус? А сега ще извадите яйце от носа ми и часовник от ухото ми, нали?

В отговор непознатият посочи календара за новата година, окачен на стената зад писалището и отворен на първата страница.

— Ето моите документи. Аз съм Времето. В моите дванадесет куфара са дванадесетте месеца, които трябва да започнат след... я да видим... след двадесет и девет минути.

Комендантът не се смути:

— Ако вие сте Времето, аз съм реактивен самолет. Виждам, че обичате да се шегувате. Много добре. Ще ме забавлявате. Имате ли нещо против да включа телевизора? Не бих искал да изпусна обявяването на полунощ.

— Включете, включете. Но няма да има никакво обявяване, докато вие ме задържате.

По телевизията предаваха песни и забавна програма. От време на време една хубава говорителка поглеждаше към голям часовник, окачен зад оркестъра точно над главата на тимпаниста, и обявяваше:

— Остават двадесет и пет минути до Новата година... Остават двадесет и две минути...

Изглеждаше, че непознатият летец се забавлява много от програмата. Той си тананикаше, потупваше с крак в ритъма на оркестъра, смееше се от сърце на остроумията на комиците...

— Остава една минута до полунощ — усмихна се комендантът. — Съжалявам, че не мога да ви предложа шампанско. Когато съм на служба, никога не пия.

— Благодаря, но няма нужда от шампанско. От този момент Времето ще престане да тече. Погледнете часовника си.

Комендантът се подчини машинално. Погледна циферблата, доближи ръката до ухото си.

„Чудно! — помисли си той. — Часовникът върви, а секундарникът се е повредил и стрелката не се върти вече.“

И той започна да брои наум секундите. Преброи шестдесет, след това пак погледна часовника: стрелките се бяха спрели на полунощ без една минута. Също и на големия часовник на телевизионния екран стрелките стояха неподвижни. С малко смутена усмивка говорителката казваше:

— Изглежда, че има малка повреда...

Като по даден сигнал музикантите, певците, комиците, зрителите започнаха да гледат часовниците си, да ги разклащат, да ги доближават до ухото си озадачени. Скоро всички се убедиха, че стрелките не се движат вече.

— Времето е спряло — пошегува се някой. — Може би е пило много шампанско и е заспало преди полунощ.

Комендантът на летището хвърли тревожен поглед към странния чужденец, който пък му се усмихна любезно.

— Видяхте ли?

— Вината е ваша.

— Защо... да е моя?

— Все още ли не сте се убедили, че аз съм Времето? Погледнете тази роза (на писалището имаше една свежа роза: комендантът обичаше да държи цветя в кабинета си). Искате ли да видите какво ще стане с нея, ако я докосна?

Непознатият се приближи до писалището и духна леко към розата: всички листенца на цвета окапаха едновременно, повехнали и изсъхнали, натрошиха се и се превърнаха в купчинка пепел.

Комендантът скочи и грабна телефона.

Някога новините се разнасяха по света на кон и беше необходимо много време, за да обиколят земното кълбо. Новината, че е избухнала война, да речем в Бризговия, стигаше в Бризландия, когато войната

беше вече свършила и останалите живи войници се бяха вече завърнали по домовете си.

Днес радиото и телевизията покриват цялата планета с огромна и много чувствителна мрежа. Новините попадат в тази мрежа като рибки и за няколко секунди отиват от единия полюс до другия.

Няколко минути след като комендантът телефонира на министъра, всички — в Америка, в Сингапур, в Танзания и Новосибирск — знаеха вече, че Времето е било спряно на едно малко летище, защото нямало документи. Милиони хора, които очакваха полунощ, за да отворят шампанското, за по-бързо строшиха гърлата на бутилките и си размениха възторжени поздравления. Радостни шествия минаваха по улиците на Милано, Париж, Женева, Варшава, Лондон И така нататък: като пишем И така нататък с главна буква, имаме предвид всички градове, които не ни е възможно да изброим един по един.

— Ура! — викаха хората на всички езици. — Времето е спряло! Няма да остаряваме вече! Няма да умираме вече!

Комендантът на летището стоеше непрекъснато на телефона. Викаха го от различни краища на света и му казваха:

— Дръжте го здраво!

— Сложете му белезници!

— Извийте му врата!

— Дайте му приспивателно!

— Какво приспивателно! Отрова за мишки му дайте!

Министър-председателят беше уведомил колегите си. Министерският съвет заседаваше. Дневен ред: „Какви мерки да се предприемат: да продължават ли да задържат Времето, или да го освободят“.

Гласът на министъра на вътрешните работи гърмеше:

— Да го освободим ли? Никога! Ако оставим хората да се движат без документи, тежко ни! Този господин трябва да ни съобщи име, презиме, месторождение, местожителство, месторабота, гражданство, народност, номер на паспорта, номер на обувките, номер на шапката; трябва да ни представи удостоверение за ваксинация, удостоверение за благонадеждност, свидетелство за завършено основно образование, данъчно удостоверение. Освен това той има

дванадесет куфара: платил ли е мито? Отказва да ги отвори: а ако вътре има бомби?

Министърът беше на седемдесет и две години. Вие разбирате, че беше в негов интерес Времето да е спряло...

Министрите решиха да запитат Обединените нации. В Обединените нации по това време беше само портиерът. Всички делегати бяха отишли да празнуват.

— Колко време е необходимо за свикване на Събранието?

— Около петнадесет дни... Но ако Времето не върви, няма да минат и петнадесетте дни и Събранието не може да се свика.

И тази новина обиколи света, като допринесе за увеличаване на общото веселие.

След малко...

Всъщност тази фраза не би могла да се напише: щом Времето бе спряло, думата „след“ нямаше вече смисъл.

Едно дете, събудено от шума, като разбра какво става, започна да негодува:

— Какво? Винаги ли ще бъде сега? Тогава аз няма да порасна. Цял живот ли ще трябва да получавам плесници от татко? Ще продължавам ли да решавам задачи за бакали, които купуват олио и карат децата в училище да им изчисляват приходите и разходите? А, не, много благодаря! Аз не приемам!

И то грабна телефона, за да вдигне на крак своите приятели. Тези приятели също имаха приятели, братя, братовчеди, роднини. Техните съобщения претовариха телефонните линии.

Децата не искаха и да знаят. Облякоха палтата върху пижамите и излязоха на улицата на манифестация. Но техните възгласи и техните плакати бяха съвсем различни от тези на другите манифестиращи:

— Освободете Времето!

— Не искаме да останем завинаги малчугани!

— Искаме да пораснем!

— Аз искам да стана инженер!

— Аз искам да дойде лятото, за да отидем на море!

— Каква липса на съзнание — забеляза един минавач. — В такъв исторически момент да мислят за морски бани!

— Но поне в едно отношение имат право — каза друг минавач.
— Ако Времето вече не върви, ще бъде все тридесет и първи

декември...

— Ще бъде винаги зима...

— Ще бъде винаги полунощ без една минута! Няма да видим вече слънцето да изгрява!

— Мъжът ми е на път — въздъхна една госпожа. — Как ще се върне вкъщи, щом Времето не върви?

Един болен стенеше в леглото си:

— Ох!... Тъкмо сега ли трябваше да спре Времето, когато имам главоболие? Значи ще имам главоболие винаги, винаги, винаги?

Един затворник, вкопчен в решетката на килията си, се питаше натъжен: „Никога ли вече няма да изляза на свобода?“

Селяните мърмореха:

— Лошо става с реколтата... Ако Времето не върви, ако не дойде пак пролет, всичко ще измръзне... Няма да имаме нищо за ядене.

Изобщо комендантът на летището започна да получава по телефона тревожни повиквания:

— Е, ще го пуснете ли, или, не? Аз чакам пощенски запис: вие ли ще ми го пратите, щом Времето не върви?

— Коменданте, моля освободете Времето. Чешмата ни е повредена и тече, и ако не стане сутрин, не можем да извикаме водопроводчика.

Времето, изтегнато в креслото, продължаваше усмихнато да пуши лулата си.

— Какво да правя? — оплакваше се комендантът. — Един иска едно, друг друго... Аз си умивам ръцете. Ще ви пусна да си вървите...

— Браво, благодаря.

— Но така... без заповед отгоре... нали разбирате, ще си изгубя службата.

— Тогава дръжте ме тук. Аз се чувствам отлично.

Телефонът иззвъня отново:

— Избухнал е пожар! Ако Времето не върви, няма да дойдат пожарникарите! Всичко ще изгори! Ние всички ще изгорим! Вкъщи имаме старци и деца... Не можете ли да направите нещо, коменданте?

Тогава комендантът удари с юмрук по писалището:

— Добре, да става каквото ще. Ще поема тази отговорност. Вървете си, свободен сте.

Времето скочи:

— Разрешете да ви стисна ръката, Коменданте. Вие сте смел човек.

Комендантът му отвори вратата:

— Вървете си, бързо, преди да ми е хрумнало друго.

Времето излезе през вратата. Стрелките на часовниците започнаха да се движат отново. Шестдесет секунди по-късно удари полунощ, избухнаха фейерверки. Новата година беше започнала.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.